

[Socialministeren]

siger, at man formoder, at det betyder en stigning i antallet på mellem 5.000 og 10.000.

Til det kan vi så klart spørge: Hvad gør vi så? Skal vi så sige 5.000, eller skal vi sige 10.000? Lige gyldigt hvad vi siger, vil man kunne sige, at det var et forkert valg. Så har vi altså valgt at sige 7.500. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på én ting. Det er rigtigt, som fru Hanne Andersen sagde, at den syge vel ikke kan ligge to steder. Nej, det kan den syge ikke, men i det omfang den syge flytter frem og tilbage mellem sygehuset og hjemmet, og det sker faktisk meget ofte under et terminalt forløb, som man sige, at man i høj grad optager en seng to steder. Det er det ene.

Vi har altså måttet konstatere under de mere nøje granskninger, at rent faktisk kommer folk hjem i terminalfasen allerede i dag. Forskellen er bare, at man i langt de fleste tilfælde ikke udbetaler plejeløn. Det vil altså sige, at en hel masse mennesker i dag rent faktisk bliver passeret hjemme i store dele af terminalforløbet, men uden at det offentlige i hvert fald på denne måde aflønner den, der er derhjemme og passer den døende. Det kan være, fordi det er en pensionist; det er det ofte, og de vil heller ikke blive omfattet af forslaget, men man må være klar over, at med de nye regler giver man yderligere tilskud, fordi man nu gør alle hjælpemidler, herunder især også al medicin, gratis, plus at der selvfølgelig vil opstå behov for nye former for hjælpemidler, som man måske ikke i dag får.

Så det er ikke kun et spørgsmål om at diskutere med Amtsrådsforeningen, hvor meget eller hvor lidt man sparer. Det er også et spørgsmål om, at man nu begynder at betale for noget, vi hidtil har fået »gratis«. Måske har kommunen ydet bistandshjælp eller på anden måde hjælp, men det bliver altså et synliggjort beløb, som vi skal til at forhandle med de kommunale organisationer om.

Beregningen fra Sundhedsministeriet er, at 1.000 terminalforløb vil koste 2 mio. kr. mere. Vi får altså i modsætning til en besparelse en ekstra udgift på 2 mio. kr. Det kan være, at det ikke holder, når vi får Amtsrådsforeningen ind i forhandlingerne. Det vil jeg da håbe, men det er altså det, man skal være klar over, at hver gang man laver sådanne ordninger, begynder man at betale for noget, folk hidtil har klaret gratis.

Det er, som om man ikke altid tager det med i betragtning, når man så gerne vil gøre noget. Vi skal selvfølgelig fremlægge alle de tal, man overhovedet kan ønske, og oplyse om alle de valg, vi har måttet træffe undervejs. De har hver gang været af den karakter, som jeg siger her, nemlig at når skønnet har været mellem 5.000 og 10.000, har vi sagt okay, så tager vi 7.500, og det mener jeg ikke med rette kan blive beskyldt for at være et afværgeregnestykke, men det er et valg. Man kan her vælge at sige noget andet og se, om Amtsrådsforeningen vil være med på det.

Hr. Jørgen Winther siger, at der kan sættes spørgsmålstejn ved tallene. Dertil må jeg sige, at der ikke kan sættes flere spørgsmålstejn ved disse tal end ved alle andre for så vidt. Vi bliver jo så tit hængt ud for, at vi ikke ved, hvad ordninger koster, men dette her er netop et godt eksempel på, at ingen jo kan vide, hvad det koster, fordi ingen kan vide, hvordan ordningen vil blive brugt.

Derudover vil jeg gerne sige til fru Inger Stilling Pedersen, at det for mig hele tiden har været meget afgørende, at vi ikke laver en ordning, som lægger et meget stærkt pres på den enkelte pårørende, og det var egentlig det, hr. Herluf Rasmussen gjorde sig bekymringer om, idet han spurgte, om man kan risikere, at kommunen vil forfalde til at forringe plejetilbudet. Det er jo den store bekymring, man kan have her. Vi må have tro på, at kommunerne naturligvis ikke vil, men den anden store bekymring er naturligvis, i hvilket omfang der vil blive lagt pres på pårørende til at påtage sig en opgave, de ikke kan klare. Det er min store bekymring, og det må man politisk her melde ud ikke er meningen.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Der er to ting, jeg gerne vil kommentere: Det er rigtigt, at det foregår gratis i dag, men når vi skal have denne ordning, er det for at sikre, at ingen af økonomiske grunde ikke kan klare opgaven. Hvis man vil have ordningen som hidtil, kræver det altså, at man er pensionist eller på en eller anden måde har en indtægt, men hvis vi forestiller os, at man skal opgive den indtægt, man har, og ens mand, kone eller barn er døende, ja, så står man dér med ekstra store udgifter i den periode, hvor man måske ikke har haft indtægt. I forvejen er der mange, der i en sådan